

za tohoto právního stavu povinen důkazy v tom směru nabízenými se zaměstnávatí.

Poukazuje-li stížnost k tomu, že úřad sám přistoupil na to, že st-lka pouhým jednoduchým dopisem může přiznání k dávce z přírůstku hodnoty podati, což dovozuje z poznámky na obálce připojené k vyzvání ze 13. ledna 1922 »věc úřední, porta prosta«, nemohl nss v tomto opatření žal. úřadu spatřovati takový projev úřadu, jaký stížnost shledává, neboť pouhé zaslání dotčené obálky není překážkou, aby podání bylo poště na úřední potvrzení odevzdáno. Neučiní-li tak strana, která má znáti zákon a nemůže se proto při nesprávném výkladu zákona dovolávat snad na bona fides, musí nésti risiko způsobu dopravního prostředku jí zvoleného a proto také následky předpisu § 21 dávk. řádu, ztratí-li se, jak st-lka sama připouští, podání poště prostě odevzdané.

Za takového stavu věci právem předpokládal žal. úřad, že strana jest po rozumu §§ 16 a 17 dávk. řádu prekludována, a jestliže tedy vyměřil dávku jen na základě pomůcek, které měl po ruce resp. na základě hodnot úředně předpokládaných a neoznámil-li straně proto, jakou hodnotu hodlá vzíti za základ výpočtu dávky, postupoval podle zákona.

Ježto žádná z námitek a to jak nezákonnosti tak i vadnosti řízení není důvodnou, bylo stížnost zamítnouti.

Č. 3070.

Ochrana nájemníků: Dnem 1. května 1922 pominula možnost, aby nájemní úřady mohly pokračovati v řízení, které nebylo do 30. dubna 1922 ukončeno.

(Nález ze dne 8. ledna 1924 č. 67.)

Věc: Karel Ž. a Ant. Š. v Ž. proti nájemnímu úřadu pro Velké Brno e určení nájemného.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: St-lé, nájemníci bytů v domě manželů Františka a Petronily J. v Ž., podali dne 24. října 1921 žádost k nájemnímu úřadu v Brně ve smyslu § 15 zák. z 8. dubna 1920 č. 275 Sb., aby bylo rozhodnuto o tom, je-li přípustno zvýšení nájemného pronajímatelem Františkem J. na nich požadované.

Strany byly dne 28. prosince 1921 v sezení senátu nájemního úřadu pro Velké Brno slyšeny, načež pronajímatel na vyzvání úřadu podal písemné vyjádření, které úřadu došlo dne 25. ledna 1922.

Výpočet jeho byl dle spisů úřadem v sezení ze 17. srpna 1922 schválen. O tom byli st-lé dle usnesení nájemního úřadu pro Velké Brno z 5. ledna 1923 do rukou Karla Ž. zpraveni s podotknutím, že tím odpadlo další rozhodnutí a že nájemníci jsou ve smyslu § 8 zák. z 8. dubna 1920 č. 275 Sb. povinni platiti nájemné i s vedlejšími poplatky před platností tohoto zák. ustanovené a mimo to 20% zvýšení nájemného dne 1. srpna 1914 smluveného.

O stížnosti vytýkající rozhodnutí tomu zmatečnost, vadnost řízení a nezákonnost uvážil nss toto:

Zák. z 8. dubna 1920 č. 275 Sb., jímž dle § 20 zřízeny byly nájemní úřady, měl vzhledem k tomu, že působnost jeho byla zák. z 21. prosince 1921 č. 488 Sb. prodloužena do 30. dubna 1922, platnost do tohoto dne; dle nového zák. o ochraně nájemníků z 27. dubna 1922 č. 130 Sb., který nabyt účinnosti ode dne 1. května 1922, přestala působnost dosavadních nájemních úřadů dnem 30. dubna 1922; dle § 34 zák. čís. 130/1922 platí v případech, ve kterých nebylo řízení před nájemními úřady zahájené, do 30. dubna 1922 skončeno, ustanovení, že bude soudem rozhodnuto jen, podá-li strana u soudu návrh nový dle tohoto zákona.

Dle toho přešla od 1. května 1922 veškerá pravomoc dle zák. o ochraně nájemníků na řádné soudy a pominula tímto dnem možnost, aby nájemními úřady bylo pokračováno v řízení, které nebylo do 30. dubna 1922 skončeno.

Nebyl tedy nájemní úřad již 17. srpna 1922 příslušný vydati nař. rozhodnutí, a bylo proto rozhodnutí toto zrušiti jako nezákonné, aniž bylo třeba zabývatí se dalšími námitkami stížnosti.

č. 3071.

Státní občanství: Na osoby, které — nabyvše do 28. října 1918 domovského práva v některé obci republiky rakouské — staly se podle čl. 6, odst. 3. brněnské smlouvy stát. občany rakouskými, nelze použití ustanovení § 1 č. 3. úst. zák. č. 236/1920.

(Nález ze dne 8. ledna 1924 č. 68.)

Věc: Bruno M. v Praze proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — — —

Žal. úřad zamítl postupem stolic žádost st-lovu za uznání, že jest státním občanem čsl. ve smyslu § 1 č. 3. úst. zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb. jednak z důvodů I. stolice, totiž proto, že při st-li není předpokladu tohoto zákonného ustanovení, když rodiče jeho v době nabytí působnosti mírové smlouvy neměli domovského práva na území republiky čsl., jednak z důvodů čl. 6, odst. 3 brněnské smlouvy.

Stížnost stavíc se na stanovisko, že není třeba, aby rodiče osob označených v § 1, č. 3. uvedeného úst. zák. měli v uvedené době domovské právo na území republiky čsl., že však naproti tomu čl. 6, odst. 3 brněnské smlouvy lze vztahovati jen k osobám, které před 28. říjnem 1918 a hlavně po tomto dnu měly také své bydliště na území republiky rakouské, tvrdí, že na st-le čl. 6, odst. 3 brněnské smlouvy použití nelze, nýbrž že se stal státním občanem čsl. podle § 1, č. 3 úst. zák.

Jest tedy v podstatě spor jedině o otázku, sluší-li státní občanství st-le posuzovati podle čl. 6, odst. 3 brněnské smlouvy nebo podle § 1 č. 3 úst. zák.

Nss vyslovil již v nál. Boh. 2925 adm. právní názor, že ustanovením čl. 6 smlouvy brněnské byla působnost ustanovení § 1, č. 3 uvedeného úst. zák. přesně ohraničena a omezena výlučně na osoby, které podle čl. 6 brněnské smlouvy nenabývají státního občanství rakouského. Na tomto názoru trvá nss i v tomto případě.